

presbyter noster Orosius nobis literas sanctorum fratrum & confacerdotum nostrorum dedit Herotis & Lazari, quarum formam his constitimus esse subdendam, &c. Qui autem convenerunt Carthagine Episcopi, numerati habentur septuaginta-septem.

VI.
Quæ acta
sunt in
Concilio
Carthagi-
nensi con-
tra Pela-
gium.

(a) End.
epist. 90.

Cum igitur allata per Orosium dictæ Gallorum Episcoporum litteræ Synodo exhibitæ essent, & causa Pelagii atque Cælestii tractanda proposita esset in ipso Concilio Carthaginiensi: ad plenioris causæ cognitionem, iussa sunt edi in Synodo Acta Ecclesiastica ante quinquenium (ut dictum est) adversus Cælestium Pelagii antesignanum Carthagine quoque confecta: quibus diligentius inspectis atque examinatis, conclamata est ibidem utriusque damnatio, nisi iidem parati essent suas ipsorum hæreses condemnare. Testantur id quidem litteræ ad Innocentium ab eadem Synodo datæ, quibus dicitur (a): *Hic ergo electis, Pelagium & Cælestium auctores nefarii prorsus & ab omnibus nobis anathematizandi erroris advertimus. Unde factum est, ut recensendum peteremus quid ante ferme quinquenium super Cælestii nomine hic apud Ecclesiam Carthaginensem fuerit agitatum. Et paulo post, quid statutum sit, subdunt: Nisi hæc apertissime anathematizaverint, ipsos anathematizari oportere. Ut si ipsorum non poterit, saltem eorum qui decepti sunt ab eis, vel decipi possunt, cognita sententiâ quæ in eos lata est, sanitas procuretur. Hæc acta sunt adversus Pelagium & Cælestium in Con-*

PAGIUS

„poribus præstitit, ut nobis potius ad culpam negligentis valeas, si apud tuam Venerationem, „qua pro Ecclesia sunt suggerenda, tacerimus, „quam ea tu possis vel fastidiose, vel negligentiter accipere, magnis periculis infirmorum membrorum Christi Pastoralem diligentiam, quæsumus, adhibere digneris. Nova quippe hæresis & nimium perniciose tentat assurgere inimicorum „gratia Dei.

VI.
Utramque
causam ad
sedem A-
postolicam
refert.

Hanc Marcæ sententiâ Divus Augustinus in Epistola centesima octogesima sexta, allas CVI, ad Paulinum Episcopum Nolanum anno sequenti data extra controversiam ponit. Nam de Pelagianis loquens, ait: *Missa sunt itaque de hac re ex duobus Conciliis Carthaginiensi & Milevitano, Relationes ad Apostolicam Sedem, antequam Gesta Ecclesiastica, quibus apud Episcopos provincia Palæstina Pelagius perhibetur esse purgatus, vel in manus vestras, vel in Africam pervenissent. Scripsimus etiam ad beata memoria Papam Innocentium præter Conciliorum Relationes, litteras familiares, ubi de ipsa causa aliquanto diutius egimus. Ad omnia nobis ille rescripsit eodem modo, quo fas erat atque oportebat Apostolica Sedis Antistitem; ubi loquitur Augustinus de tribus Innocentii Papæ Epistolis, de quibus sermo est, quæ inter Augustinianas sunt CLXXXI. CLXXXII, & CLXXXIII. Blondellus in lib. contra Primatum Ecclesiæ pag. 283, & seqq. mirum in modum se torquet, ut ostendat ex hoc Episcoporum Africanorum erga Romanum*

cilio Carthaginiensi: quæ per Julium Episcopum, datis ad eum litteris, significanda curarunt Episcopi ejusdem concilii Carthaginiensis Innocentio Romano Pontifici, ab eodem iisdem litteris postulantes, quicquid ea de re fuisset decretum in Synodo, confirmari: expetierunt enim id ipsi verbis hæc: *Hoc itaque gestum, domine frater, sanctæ charitati tue intimandum duximus, ut status nostræ mediocritatis etiam Apostolica sedis adhibeatur auctoritas, pro tuenda salute multorum, & quorundam etiam pervertitate corrigenda. Hæc ipsi.*

Quod insuper timerent, ne ab eodem Romano Pontifice Acta Synodi Diopolitanæ in Palæstina, quibus Pelagius, quasi damnasset errores, fuerat absolutus, confirmarentur: in sua ipsorum ad eundem Innocentium Papam scripta epistola Synodali addiderunt, ut si adduci ipse non posset ut damnaret hominem, quem probatum Catholicum Synodus absolvisset, hæreses saltem ejus damnare minime recusaret: nam subdunt: *Si ergo Pelagius Episcopalis Gestis, quæ in Oriente confecta dicuntur, etiam tua venerationi iuste visus fuerit absolutus: error tamen ipse, & impietas quæ tam multos assertores habet per diversa dispersos, etiam Apostolica sedis auctoritate anathematizanda est. Consideret enim sanctitas tua, & pastoralibus nobis compariatur visceribus, quam sit pestiferum, & exitiale ovibus Christi, quod istorum sacrilegas disputationes necessario sequitur, ut nec orare debeamus ne intremus*

VII.
Timor
Orthodoxorum
ne Synodus Palæstina confirmaretur a Papa.

Pontificem agendi modo inferri non posse hunc ab eisdem tanquam supremum & universalem Ecclesiæ Pastorem agnitionem fuisse. Verum idem declinare non potest; cum ea in re jure quodam supremo Pontifex Romanus uteretur, & ad ejus Sedem Episcopi relationes mitterent, tanquam ad eam, in qua residebat Principatus Sedis Apostolicæ, ut etiam ex his quæ ipsemet refert, demonstrari potest. Sed hæc de re innoxia plura.

In Collectione Conciliorum referuntur Acta Synodi Melevitane II. cum Præfatione his verbis incepta: *Gloriosissimis Imperatoribus Arcadio & Honorio Aug. viris clarissimis Coss. VI. Kæ. Synodi Milevitane primæ anno CCCCLII. sub illo Consulatu habitæ. Sequuntur postea canones XXVII, quorum plures adversus Pelagianos editi sunt, octo scilicet priores. Sed, ut Baronius anno CCCCLII. num. LV. observavit, nulli in ea Synodo canones contra Pelagianos statui potuerunt, cum eo tempore eorum hæresis nondum innotesceret. Præterea recte monet ibidem Baronius, farraginem illam XXVII. canonum uni Synodo Milevitane inscriptorum, ad diversa Concilia Africana pertinere. At quod hoc anno num. III. habet, pariem Præfationis & VIII. priores Canones esse Synodi Melevitane II, subsistere non potest; illi enim Canones in Collectione Africana, excepto solo canone XXIII, diversis aliis Conciliis tribuuntur,*

VII.
Nulli Canonibus in Synodo Milevitane II. conditi sunt.